

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 167/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů

t a k t o :

- I. Městskému soudu v Praze **s e n a ř i z u j e** rozhodnout ve věci vedené u něj pod sp. zn. 9 A 167/2012 ve lhůtě do **31. 12. 2014**.
- II. Žalobci **s e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení ve výši **2.178 Kč**; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Barbory Kubinové, advokátky se sídlem Milešovská 6, Praha 3.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 14. 10. 2014 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 21. 10. 2014 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). Lhůtu navrhovatel požaduje určit pro vydání rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v řízení vedeném u něj pod sp. zn. 9 A 167/2012.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že se jedná v pořadí již o třetí návrh v uvedené věci. První návrh podal navrhovatel dne 3. 1. 2014, Nejvyšší správní soud jej neshledal důvodným a zamítl jej usnesením ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61, další návrh byl podán dne 17. 4. 2014, rovněž tento návrh byl zamítnut usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. Aprk 22/2014 - 82.

Navrhovatel popsal obsáhle skutkový stav ve věci a podrobně odůvodnil proč má za to, že ve věci spatřuje průtahy v řízení. Vzhledem k tomu, že, jak soudkyně městského soudu ve svém vyjádření uvedla, se nezměnily od podání posledního návrhu okolnosti

projednávání věci u soudu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nutné opětovně podrobně rekapitulovat celý obsah návrhu, neboť je obsahově zcela totožný s návrhy, které navrhovatel uplatnil ve dvou předchozích řízeních, argumentace navrhovatele jakož i městského soudu jsou oběma stranám dostatečně známy, neboť jsou obsahem výše uvedených usnesení, jimiž již bylo v dané věci rozhodováno a která jim byla doručena.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pouze stručně rekapitulovat skutkový stav věci:

Dne **21. 9. 2012** byla městskému soudu doručena žaloba, kterou navrhovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze o zamítnutí žádosti navrhovatele o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a jímž bylo řízení zastaveno. Přípisem ze dne 5. 11. 2012 městský soud navrhovatele vyzval, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení této výzvy uhradil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a poučil ho o senátu, který bude ve věci rozhodovat. Dne 9. 11. 2012 byl městskému soudu doručen tiskopis s kolkovými známkami ve výši soudního poplatku. Městský soud pak dne 12. 11. 2012 žalovaného přípisem vyzval k předložení správního spisu vedeného v dané věci a zaslal mu žalobu k písemnému vyjádření. Dne 20. 12. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém žalovaný rovněž vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Navrhovatel toto vyjádření obdržel dne 14. 1. 2013 a 30. 1. 2013 doručil městskému soudu svoji repliku, v níž taktéž uvedl, že nepožaduje, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Městský soud zaslal repliku navrhovatele dne 5. 2. 2013 žalovanému. Dne 6. 1. 2014 obdržel městský soud první návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu spočívajícího ve vydání rozhodnutí ve věci, který dne 10. 1. 2014 se svým spisem odeslal Nejvyššímu správnímu soudu, který jej obdržel dne 20. 1. 2014 a zamítavě o návrhu rozhodl usnesením ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61. Městský soud obdržel zpět svůj spis od Nejvyššího správního soudu dne 7. 2. 2014. Dne 17. 4. 2014 obdržel městský soud v pořadí druhý návrh na určení lhůty, který Nejvyššímu správnímu soudu odeslal téhož dne. O tomto návrhu bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. Aprk 22/2014 - 82.

Nejvyšší správní soud se proto nyní zaměřil pouze na skutkové okolnosti, které nastaly poté, kdy městský soud obdržel usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. Aprk 22/2014 - 82, tj. dne 19. 5. 2014. Ze soudního spisu zjistil: na č. l. 113 je založena informace žalovaného o rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 10/2013 – 114, ze dne 15. 5. 2014 v obdobné věci navrhovatele, vč. přiloženého rozsudku, na č. l. 118 je založeno vyjádření navrhovatele k uvedenému rozsudku ze dne 18. 7. 2014, na č. l. 151 je založen pokyn k zaslání vyjádření navrhovatele žalovanému na vědomí. Jiné úkony ze strany soudu nebyly prováděny.

Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu shledal důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez

pokračování

zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení neznamenají pouze excesivní stav, kdy dochází k nečinnosti soudu, ale lze je konstatovat i tehdy, dochází-li v soudním procesu postupem soudu k neodůvodněně pomalému vyřizování věci. Průtahy v řízení tedy lze spatřovat rovněž v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, činí úkony, jichž není v řízení třeba, či postupuje jinak neúčelně.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že nikterak nezpochybňuje, že soud je povinen vyřizovat věci podle pořadí nápadu, nicméně odkazy soudu na pořadí vyřizovaných věcí a počty dosud nevyřízených předcházejících věcí bez dalšího zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

Nejvyšší správní soud podotýká, že nikterak svým nynějším postupem nehodlá měnit niče na závěrech, které vyslovil v odůvodnění, které se navrhovateli stran jeho argumentace dostalo v předchozích rozhodnutích zdejšího soudu; k tvrzené povinnosti soudu rozhodnout o věci do 10 dnů, tvrzenému významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci odkazuje Nejvyšší správní soud na zcela podrobné a vyčerpávající odůvodnění na str. 5 až 8 usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. Aprk 22/2014 - 82.

Pro posouzení nyní předloženého návrhu vzal Nejvyšší správní soud za rozhodující, že žaloba byla podána již 21. 9. 2012, navrhovatel uhradil bezprostředně po výzvě dne 9. 11. 2012 soudní poplatek; žaloba nevykazovala vady, které by bylo třeba odstraňovat, soud disponuje správním spisem i vyjádřeními navrhovatele i žalovaného, v řízení

nevystupují žádné jiné osoby zúčastněné. Informace o rozsudku Krajského soudu v Ostravě, resp. vyjádření účastníků k tomuto rozsudku nejsou úkonem, který by bylo možno hodnotit jako úkon nezbytný pro rozhodnutí ve věci. Byť lze připustit, že je to informace, která do jisté míry může mít na rozhodování soudce, resp. senátu městského soudu vliv, v žádném případě hodnocení rozsudku krajského soudu navrhovatelem, který nadto sám byl v té věci žalobcem, popř. hodnocení vyjádření navrhovatele k němu žalovaným, nelze považovat za relevantní úkony v řízení, které by mohly důvodně ospravedlnit délku řízení.

Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím výše citovaném rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014, č. j. Aprk 22/2014 - 82, mimo jiné konstatoval: „*Stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahů v řízení. Podstatné zde však je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k rozhodnutí a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nepožadují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.*

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak učinil rovněž s přihlédnutím k vyjádření soudu (dosud nevyřízené žaloby z roku 2010), z něhož se podává, že nelze předvídat vydání rozhodnutí ve věci navrhovatele v době, která by mohla být v intencích čl. 38 Listiny základních práv a svobod považována ještě za dobu přiměřenou.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný; ve smyslu poslední věty § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Z obsahu spisu soud zjistil, že zástupkyně žalobce (advokátka) učinila jeden úkon (podání návrhu). Soud rozhodl tak, že se navrhovateli náhrada nákladů řízení přiznává ve výši 1 x 1.500 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 1.800 Kč [dle § 9 odst. 1 a dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Vzhledem k tomu že advokátka je plátcem DPH, zvyšuje se tato odměna o daň ve výši 21%, tj. 378 Kč. Celkem činí náhrada nákladů řízení 2.178 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu